

2018  
NOTRE  
DAME DE SION  
EDEBİYAT  
ÖDÜLÜ

# 6.27 Treni

JEAN-PAUL  
DIDIERLAURENT

6. BASKI  
Çeviri: AYSEL BORA

♥ can  
çağdaş



JEAN-PAUL DIDIERLAURENT

6.27 TRENÌ

Can Çağdaş

6.27 Treni, Jean-Paul Didierlaurent

Fransızca aslından çeviren: Aysel Bora

*Le liseur du 6 h 27*

© 2014, Jean-Paul Didierlaurent, Au diable vauvert

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

6. basım: Haziran 2019, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Ayça Sezen

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative ([www.lom.com.tr](http://www.lom.com.tr))

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3547-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[canyayinlari.com/9789750735479](http://canyayinlari.com/9789750735479)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

Sertifika No: 43514

JEAN-PAUL DIDIERLAURENT

# 6.27 TRENİ

ROMAN

2018 NOTRE DAME DE SION EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Fransızca aslından çeviren

Aysel Bora

♥can



JEAN-PAUL DIDIERLAURENT, 1962 doğumlu Fransız yazar, Nancy'de tamamladığı reklamcılık eğitiminin ardından Paris'te çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra doğduğu kent Voges'a döndü ve uzun yıllar bir telekomünikasyon şirketinin müşteri hizmetleri bölümünde çalıştı. Yazdığı öyküleri, 1997 yılında keşfettiği öykü yarışmalarına göndermeye başladı. 2010'da "Brume" (Pus) adlı öyküsüyle Uluslararası Ernest Hemingway Ödülü'nü aldı. Aynı ödüle 2012'de, bu kez, "Mosquito" isimli öyküsüyle layık görülen yazar, on beş yıl boyunca başka birçok ödülle taçlandığı öykü yazarlığına devam etti. 2014 yılında, bir ay inzivaya çekilerek kaleme aldığı *6.27 Treni* Fransa'da yılın edebiyat olayı olarak kabul edilmesinin ardından Michel Tournier Ödülü'nün de aralarında bulunduğu çok sayıda ödül aldı. Dünyada da büyük heyecan yaratan roman, kısa sürede yirmi dokuz dile çevrildi.

AYSEL BORA, 1943'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra *Meydan Larousse* ansiklopedisinin çevirmen kadrosunda görev aldı. Bugüne değin, aralarında Jean-Paul Sartre'in *Aydınlar Üzerine*, Georges Simenon'un *Hollanda'da Bir Cinayet*, Amin Maalouf'un *Ölümcül Kimlikler*, Nathalie Sarraute'un *Şimdi ve Açınız* adlı yapıtlarının da bulunduğu pek çok kitabı dilimize kazandırdı.





O olmasa, bu kitabın olamayacağı  
Sabine'e

Görünmez varlığıyla bitmeyen sevgisini bana  
esinleyen babama,

Colette'e ve onun tükenmez desteğine.



# 1

Bazıları sağır, dilsiz ya da kör doğar. Bazıları ise nahoş bir şaşılıkla, tavşan dudakla ya da suratlarının tam ortasında iğrenç bir doğum lekesiyle ilk çılgınlıklarını atar. Bazılarının da çarpık bir ayakla, hatta yaşamadan ölmüş bir uzuvla dünyaya geldiği de olur. Guylain Vignolles'ün ise hayata başlarken tek yükü, soyadıyla adının birlikteliğinin sunduğu talihsiz bir kelime-hece oyunuydu: Vilain Guignol<sup>1</sup>, hayata adım attığından beri kulaklarında yankılanan ve asla peşini bırakmayan kötü bir kelime oyunu.

Ailesi, 1976 yılının Posta takvimindeki isimlere rağbet etmeyip yaptığı işin korkunç sonuçlarını bir an bile akıllarına getirmeden, nereden geldiği belirsiz bu “Guylain” ismini tercih etmişti. Şaşırtıcı olansa, üstelik çoğu zaman çok merak etse bile, Guylain'in bu tercihin nedenini sormaya asla cesaret edememesiydi. Belki onları utandırma korkusundan. Aynı zamanda, verecekleri cevabın sıradanlığının onu tatmin edemeyeceği korkusundan elbette. Zaman zaman, adı Lucas, Xavier ya da Hugo olsaydı hayatının nasıl olacağını hayal etmek hoşuna giderdi. Mutlu olması için sadece bir Ghislain bile yeterdi.

1. (Fr.) Hain kukla. (Ç.N.)

Ghislain Vignolles, aklı ve bedeniyle bu zararsız dört hecenin ardına sığınarak kendini geliştirebileceği gerçek bir isim. Bunun yerine, çocukluğunu üstüne yapışan öldürücü bir kelime oyunuyla geçirmek zorunda kalmıştı: Vilain Guignol. Otuz altı yıllık hayatında sonunda kendini unutturmayı, onu fark ettikleri anda patlamakta gecikmeyen kahkahalara ve alaylara meydan vermemek için görünmez olmayı öğrenmişti. Ne yakışıklı ne çirkin, ne şişman ne zayıf olmayı, sadece görüş alanının kıyısında şöyle bir görünüveren silik bir siluet olmayı öğrenmişti. Kendini inkâr edene kadar manzaranın içinde eriyerek, asla yoklanmayan bir başka yer olarak kalmak. Guylain Vignolles bütün o yıllar boyunca zamanını, hafta içi her gün arşınladığı sevimsiz tren istasyonu hariç, düpedüz artık hiç var olmamakla geçirmişti. Her gün aynı saatte, iki ayağı rayların üstüne düşmemek için bölgeyi sınırlayan beyaz çizgide, RER'ini<sup>1</sup> beklerdi. Betonun üzerine çizilmiş bu anlamsız çizgide onu sakinleştiren tuhaf bir özellik vardı. Kafasının içinde sürekli dalgalanan ölüm çukurlarının kokusu burada bir sihirle buharlaşıp yok oluyordu sanki. Trenin gelmesine kadarki birkaç dakika boyunca, adeta eriyip içine karışmak istercesine o çizginin üzerinde tepinip duruyordu, oysa bunun aldatici bir erteleme olduğunu ufukta onu bekleyen barlıktan kaçmak için tek çarenin, bir o ayağının bir bu ayağının üstünde salakça tepinip durduğu o çizgiyi terk edip evine dönmek olduğunu çok iyi biliyordu. Evet, düpedüz vazgeçmek, yatağına kavuşmak ve vücudunun gece boyunca bıraktığı hâlâ ılık olan ize kıvrılıp yatmak yetecekti. Kaçmak için uyumak. Ama sonunda genç adam daima beyaz çizgi üzerinde kalmaya, arkasında biriken

1. (Fr.) Ekspres banliyö treni. (Ç.N.)

küçük müdavim kalabalığına kulak vermeye razı geliyor, bakışların ensesinde bıraktığı hafif bir yanma hissi ona hâlâ canlı olduğunu hatırlatıyordu. Sonunda yıllar içinde, bazı yolcular ona zararsız kaçıklara karşı takınılan o hoşgörülü saygıyı gösterir olmuşlardı. Guylain, yirmi dakika süren yol boyunca, onları kısa süreliğine günlerin tekdüzeliğinden koparan bir soluktu.



36 yaşındaki Guylain Vignolles kâğıt geri dönüşüm fabrikasındaki işinden nefret eden yalnız ve mutsuz bir adamdır. Hayatı, sıkça sohbet ettiği küçük kırmızı balığıyla birlikte yaşadığı ev ve çalıştığı fabrika arasında geçer. Görevi, kitapları paramparça eden korkunç makine Zerstor 500'ü kullanmaktır. Çalıştığı işletmede iki dostu vardır, biri ürkünç makinenin ayaklarını yediği Guiseppa, diğeri ise sadece aleksandrin hece vezniyle kurduğu cümlelerle konuşan bekçi Yvon Grimbert. Kitapları yok etmekten duyduğu vicdan azabından kurtulmanın yolunu, her gün bindiği banliyö treninde, Şey'den söküp aldığı birbirinden bağımsız kitap sayfalarını yüksek sesle okumakta bulan Guylain, tekdüze hayatının akışının vagona bulduğu o akıllı bellekle birlikte değişeceği umuduna kapılır. Minik aletin içindeki metinlerin yazarının peşine düşen bu umutsuz, şehirli adamın küçük hayatı büyük bir dönemecin eşiğindedir artık.

Edebiyat alanındaki ilk başarılarını, yazdığı öykülerle, kazandığı prestijli ödüllere yaşayan Fransız yazar Didierlaurent, bu ilk romanıyla, başta ülkesinde olmak üzere dünya çapında adından sıkça söz ettirdi. Yayımlandığı yıl bir edebiyat fenomeni olarak kabul edilen roman, kısa sürede 29 dile çevrildi.

